

HỒI 58

NGƯỜI ĐẸP DANH SƠN

Trong phòng không còn một người nào khác và cũng không biết bao giờ, người thiếu phụ họ Vương đã dựa ngã vào lòng Trâm Lăng...

Hương rượu ngọt ngào hòa với hương thắm mỹ nhân...

Bây giờ, người thiếu phụ họ Vương mới đúng là một giai nhân hỗn hợp bởi tính chất: Tiên nương và dâm phụ.

Bàn tay ngọc của “Nàng” nhẹ nhàng vuốt má “chàng” và giọng oanh thỏ thẻ:

- Còn một người nữa tên là Sở Minh Cầm rất giỏi về pha rượu, bất cứ những thứ rượu tầm thường nào mà lọt vào tay hắn pha chế thì đều trở thành mỹ tửu...

Trâm Lăng cười:

- Nhất định người ấy cũng là một nhân sĩ.

Vương phu nhân nói:

- Tiện thiếp đã phải dùng lễ vật trọng hậu mới mời được hai người ấy, sai họ đến nhân Hưng Long Sơn dựng lên một tửu quán lấy tên là “Khoái Lạc Lâm”. Trong quán “Khoái Lạc Lâm” chẳng những có đủ trà ngon rượu quý, mà lại có hơn hai mươi mỹ nữ được đưa đến từ đất Giang Nam, lấy ca vũ làm mỗi câu khách...

Trâm Lăng cười lớn:

- Thật là hay quá, chỉ một cái tên quán “Khoái Lạc Lâm” cũng đã quá đủ để lôi kéo Khoái Lạc Vương rồi, huống chi nơi ấy lại gồm đủ giai nhân, mỹ tửu, danh trà...

Vương phu nhân mỉm cười:

- Vì thế cho nên mùa thu năm rồi, hắn đã bỏ thông lệ của ngày giao tiếp xuân hạ, đã vội đến Khoái Lạc Lâm ở luôn nửa tháng, y như là hết muốn ra đi.

Trâm Lăng cười:

- Tôi mà đến đó chắc cũng đi không nổi.

Vương phu nhân cười nụ:

- Công tử thì không đâu, vì nơi đó không có tiện thiếp...

Trong phòng lại lặng im.

Thật lâu mới nghe Vương phu nhân nói khẽ:

- Mười ngày nữa công tử sẽ gặp hắn.

Trầm Lãng nói:

- Mười bữa... lâu quá.

Vương phu nhân nói:

- Công tử nên nhớ những cái tên “Khoái Lạc Vương”, “Khoái Hoạt Vương” hay là “Hoan Hỉ Vương” đều do thiên hạ gọi mà thôi, khi gặp hẳn công tử không nên gọi thế.

Trầm Lãng nhướn mắt:

- Chứ gọi bằng gì? Chẳng lẽ gọi “lão tiền bối” ư?

Trong phòng lại im đi một lúc nữa mới nghe tiếng Vương phu nhân cười khê:

- Bây giờ tiện thiếp mới biết công tử không phải là con người như thiếp nghĩ trước đây... Tiện thiếp phải sai Nhiễm Hương xem chừng công tử mới được.

Trầm Lãng cười:

- Phu nhân không sợ Nhiễm Hương làm cái công việc “quen giữ kho ăn trộm” sao?

Có tiếng cười khúc khích của Vương phu nhân và trong phòng lại im đi một lúc...

Cuối cùng bàn tay ngọc lại bưng chén ngọc, Vương phu nhân đưa tận môi Trầm Lãng:

Khuyến quân cách tận nhất bôi tửu, tây xuất dương quan vô cố nhân...

Nhưng, Hưng Long Sơn chưa phải là chốn biên quan...

Con đường rộng dẫn từ tây bắc Thanh Thành dẫn đến Hưng Long Sơn ngót trăm dặm toàn là hoang sơn cùng cốc, tuy giữa ngày xuân mà vẫn không có một chút sắc xuân.

Nhưng khi đến chân núi Hưng Long thì cảnh vật vùng đồi khác, cây cỏ tốt tươi rậm rạp, y như là mùa xuân của trời đất gom về một điểm mà thôi...

Tuy nhiên phải qua phía tây mới thấy hết trọn mùa xuân ấy, hai bên tay trái núi dựng đứng, chính giữa một khoảng hẹp như rãnh nước, bờ núi khích gần nhau, cây vắt thành cầu, hang động thật nhiều, chùa miếu giăng giăng rõ là bồng lai hạ giới...

Đứng dưới khe núi nhìn lên trên cao y như mỹ nữ choàng áo lụa phát phơ trước gió, thật là khung cảnh gợi tình... mà ngọn Hưng Long phía đông thì lại y như một đấng trượng phu hùng dũng chờ che má phấn...

“Khoái Lạc Lâm” tửu quán nằm giữa hai trái núi.

Một khu rừng có bàn tay cắt xén của người dựa trên sườn núi một giòng suối nhỏ xuyên ngang theo con đường mòn mát rượi thùy dương, dẫn đến một ngôi quán không sắc sỡ như đô thành, mà lại rạng rỡ nên thơ, “Khoái Lạc Lâm” một cái tên thật phù hợp.

Từ con đường rủ bóng thùy dương nhìn vào giải lan can bên những con cầu nhỏ,

năm ba ngôi nhà mát rãi rác chung quanh làm đẹp núi rừng.

Bóng chiều khuất khỏi ngàn cây, nhưng cảnh tịch mịch của núi rừng lại rộn lên bởi tiếng sơn ca lãnh lót....

Hai người thiếu nữ tóc cuộn trái đào, nắm tay nhau vừa múa vừa ca lần theo con đường mòn quanh co sạch bóng...

Họ xách hai cái hũ đựng đầy nước suối, và trong lòng họ cũng tràn đầy mạch sống xuân tình...

Họ mặc áo hồng làm cho da mặt thêm hồng, phản chiếu màu xanh của núi cực kỳ diễm ảo...

- Xuân Thủy, tôi biết cô đang nghĩ gì rồi đấy.

Cô gái đi bên trái nháy mắt:

- Em đang nhớ đến Minh Châu đây, chị không biết à?

Cô gái có tên Minh Châu nguýt dài:

- Xí, nhớ “người ta” thì có, chứ tôi mà làm gì phải nhớ?

Xuân Thủy cười hăng hắc:

- Thôi mà thư thư, phá em làm chi?

Minh Châu lườm lườm:

- Được rồi, không phải, nhưng phải nói thật có phải đang nghĩ về hấn không?

Xuân Thủy nháy mắt:

- Hấn?... hấn là ai?

Minh Châu giật mạnh tay áo Xuân Thủy:

- Quý, làm bộ hả?

Xuân Thủy la oái oái:

- Thôi... thôi... “hấn” có phải là vị công tử mới đến hội sáng ấy không?

Minh Châu bĩu môi:

- Xí, còn hỏi. Có phải cô đang nghĩ đến hấn đấy không?

Bị Minh Châu bóp đầu quá, Xuân Thủy la lớn:

- Phải, phải... ui cha...

Minh Châu cười:

- Nói thật thế có phải hơn không?

Xuân Thủy buông hủ nước ngồi xuống bệ đá bên đường háy Minh Châu:

- Hỏi gì dữ vậy? Bộ cũng khoái hẳn rồi hả?

Minh Châu đỏ mặt:

- Đồ quý, xí, không biết ai khoái à?

Xuân Thủy vụt thấp giọng:

- Nói chứ hẳn dễ thương quá mà... ai lại không thích.... Tôi cam đoan cô nào thấy hẳn mà không mê thì tôi chịu đứt đầu.

Cô gái đưa mắt mơ mộng về xa nói tiếp:

- Mà nè, chị nhớ không? Cái cười của hẳn thật là chết người đấy... Thật cứ hễ nhớ đến cái cười của hẳn là tôi thấy no, hết muốn ăn cơm.

Minh Châu làm ra vẻ lơ đãng:

- Cái cười của hẳn à?... à, tôi cũng không để ý...

Xuân Thủy nguýt dài:

- Xí, đừng có gạt người ta. Nhớ lúc chị châm trà cho hẳn không? Hẳn ngó làm chị muốn rót cái bình mà còn làm bộ.

Minh Châu đỏ mặt:

- Đồ quý.

Xuân Thủy lườm lườm:

- Chuyện gì mà phải dấu? Một người trai như thế thì đừng nói chi chúng mình, mà luôn cả dì Xuân Kiều của mình, dì ấy gặp biết bao nhiêu đàn ông rồi mà gặp hẳn mà phải mê nữa là....

Minh Châu sặc cười:

- Tôi xem chừng như dì ấy muốn nuốt sống hẳn luôn rồi đó, báo hại Lý đại thúc của mình xanh mặt xanh mày...

Xuân Thủy nói lầm thắm:

- Lúc chưa gặp hẳn, tôi không tin rằng trên đời này lại có một người đàn ông khả ái như thế... Nụ cười của hẳn, tia mắt của hẳn, dáng điệu hiên ngang của hẳn... a, thật là chết người.

Minh Châu thở dài:

- Nhưng mà “người ta” đã có người giữ rồi.

Xuân Thủy hỏi:

- Có phải chị nói cái cô “Hương Hương” gì đó phải không?

Minh Châu nói:

- Nhiệm Hương chứ “Hương Hương” gì.

Xuân Thủy bĩu môi:

- Xí, nó mà xứng với ai? Chị thấy không? Cái miệng của nó đó, ngày tối cứ vênh vênh làm như mình đẹp hơn ai hết, hứ, thấy mà phát ghét.

Minh Châu nói:

- Kể ra cô ả cũng...

Xuân Thủy hứ một tiếng lớn:

- Cũng gì? Thứ hồ ly cái.

Và cô nàng vụt đứng lên uốn uốn mình nói tiếp:

- Mình hông thua nó đâu, nhất là chị... cặp đùi của chị đấy nhé, tôi bảo đảm hẳn thấy là mê tí.

Minh Châu đỏ mặt:

- Quí, cô thấy đùi tôi bao giờ mà nói ầu.

Xuân Thủy cười hăng hắc:

- Cha... bộ đùi à? Hôm chị tắm đó... cái lối kỳ cọ của chị tôi thấy còn muốn xiu luôn chứ đừng nói gì hẳn.

Minh Châu trừng mắt xốc lại... Xuân Thủy xách hủ nước chạy te...

Hai người đuổi nhau chạy riết vô trong...

Dựa bên sườn núi, trong một cụm rừng rậm, một người đàn ông, một người đàn bà đang quần quýt thì thầm...

Họ nói nhỏ, chừng như sợ có người nghe thấy...

Người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, ăn mặc thật là chải chuốt y như một gã thiếu niên, mình mặc áo lục màu xanh, lưng thắt dây đai màu lục, bên sợi dây đai có giắt cái ống điếu dài.

Hắn có vóc người dong dong cao tương xứng với khổ mặt dài thông voi cặp mắt mí sụp, và hẳn lại cứ ngáp luôn mồm y như người đang thèm ngủ...

Người đàn bà hơi luống tuổi, nhưng vành môi khóa mắt vành môi khóe mắt vẫn dễ nhận ra con người luôn luôn cố tìm đủ cách để lôi kéo người khác phái....

Dưới bóng chiều băng lãng, làn da, khổ mặt, vóc thân của nàng nổi bật cho dù ai khó tính cũng không thể nói là không đẹp. Chỉ có điều vẻ đẹp của nàng là vẻ đẹp trau chuốt, như sự dồi mài vũ khí để đối phó với đàn ông. Có thể nàng là một đóa hoa, nhưng trong khung cảnh thiên nhiên của rừng núi, nàng là đóa hoa “nhân tạo”.

Tia mắt người đàn bà dòm quanh bốn phía e dè...

Người đàn ông lại ngáp và nói giọng ngái ngủ:

- Người ta muốn lim dim một chút thì cô lại kéo ra đây, trúng bọn mình thì chủ coi như là lỗ vốn.

Da mặt không ửng một chút nào, nhưng người đàn bà cố làm ra vẻ thẹn thùa... gắng gượng:

- Ngày chí tối tính có bao nhiêu chuyện đó cho nên không biết gì khác nữa hết, xí

Người đàn ông cười bằng mắt:

- Bộ “chuyện đó” trật à? Cô hồng thích hả? Cha... hồi hôm mệ thấy bà mà còn kéo người ta.

Người đàn bà thụi lên lưng hấn:

- Yêu, người ta đang lo gần chết, ở đó mà trây trúa.

Người đàn ông cau mày:

- Chuyện gì dữ vậy?

Người đàn bà thấp giọng:

- Anh có biết cơm ăn áo mặc của anh, tiền bạc của anh từ trước đến nay nhờ đâu không? Có phải nhờ của người khác cả không?

Người đàn ông cười:

- Ồ... thì mình cũng phải có công mới được thế này chứ.

Người đàn bà nhăn mặt:

- Ai không biết thế. Mà chính vì thế mới lo... Anh không nghĩ xem cái gã họ Trầm ấy đến đây làm gì sao? Ngần dậm xa xôi chẳng lẽ hấn đến chơi suông à?

Người đàn ông lại ngáp:

- Ủa, ở đây chuyện đi chơi là chuyện thường chứ có gì mà lạ?

Người đàn bà xí một tiếng dài:

- Thật là chỉ biết ăn với... ngủ.

Người đàn ông cười hì hì:

- Cần gì nữa? Biết hai thứ đó là quá đủ rồi....

Người đàn bà nhăn mặt gắt nhỏ:

- Cũng vậy nữa... Nè, coi chừng cái gia tài của mình bị tiêu rụi đấy. Biết không?

Cái gã họ Trầm đến đây là do Vương phu nhân sai hấn đến để tiếp quản “Khoái Lạc Lâm” đó, không thấy mình hỏi, hấn cứ kiếm chuyện đánh trống lảng hoài đó sao?

Người đàn ông lắc đầu:

- Không đến đời nào... không đến đời nào...

Người đàn bà lại gắt:

- Còn gì nữa mà không? Bọn mình đã bao nhiêu cực khổ, anh buông thì buông chứ tôi không buông nổi đâu. Hắn đã đụng vào chén cơm tôi thì tôi nhất định sẽ đối phó.

Người đàn ông cười:

- Không có đâu, tôi xem gã họ Trâm không phải là loại người làm thế đâu.

Người đàn bà háy mắt:

- Anh mà biết xem người? Biết mà cứ bị lừa... anh hồng lo thì để tôi lo, tôi sẽ có cách đối phó với hắn...

Người đàn ông lại ngáp liên tiếp, ngáp muốn chảy nước mắt, hắn lấy ống điếu nhồi thuốc:

- Thì lo cách gì đó được thì thôi, miễn đừng lo cách cho tôi đội mũ có... sừng là được.

Người đàn bà thụi vào lưng hắn:

- Đồ yêu, chưa gì đã kiếm chuyện rồi...

(mắt trang 328)

- Quí, ai ghẹo gì? Di Xuân Kiều, nó nói xấu tôi đó. Nó nói gã đàn ông này nợ với tôi đó. Người đàn ông bập bập ống điếu bước ra gắt:

- Nói cái gì?

Minh Châu rụt cổ:

- Lý đại gia, không có gì đâu ạ....

Gã họ Lý lại gắt:

- Không có gì thì hãy vào pha trà đi.

Xuân Thủy háy háy mắt:

- Chị biết tại sao Lý đại gia giận không? Sợ tụi mình phá đám đó....

À nói chưa dứt câu thì đã xách hủ nước chạy đông...

Qua khỏi rừng cây, tới một chiếc cầu nhỏ, qua khỏi chiếc cầu là tới cửa quán Khoái Lạc Lâm. Và bên phải là một dãy phòng.

Cửa phòng đóng kín, bên trong tiếng người cười nói xì xào...

Xuân Thủy nhón gót dòm vào cửa sổ và bảo nhỏ Minh Châu:

- Xem kìa, cơm tối chưa xong là đã đóng cửa phòng rồi, biết họ làm gì ở trong hôn?

Minh Châu đỏ mặt:

- Đồ quý. Con đó đúng là hồ ly...

Xuân Thủy cười nho nhỏ:

- Chửi nó là oan, gặp mình cũng thế thôi... chị mà ở chung phòng với Trâm công tử thì sợ chị còn chất đá ngoài cửa chứ đừng nói chuyện đóng thoi đâu...

Minh Châu cười khúc khích:

- Đồ quý, còn cô nương thì chắc bỏ cơm luôn.

Xuân Thủy trâng tráo:

- Cần gì cơm, bao nhiêu đó cũng đủ no rồi.

Cô ả lại nhón gót đi vô...

Minh Châu giật áo:

- Làm gì vậy? Tính rình hả?

Xuân Thủy khoát khoát tay và rón rén bước lại gần cửa sổ...

Cánh cửa vụt mở tung...

Một gã thiếu niên mặc đồ ngủ bước ra cười:

- Tôi cứ tưởng... mèò, không dè lại là hai cô.

Minh Châu và Xuân Thủy đứng khựng như mèò ăn vụng bột...

Hồi lâu Xuân Thủy vụt cười duyên:

- Trâm công tử...

Trâm Lăng cười:

- Xách nước có mệt không? Tôi phụ một tay nhe.

Minh Châu sửa giọng thật dịu:

- Đa tạ.... Trâm công tử chị em tôi đâu dám.

Trâm Lăng cười:

- Bao giờ cơm tôi xong thì nhờ hai cô báo dùm cho một tiếng nhé?

Minh Châu cúi đầu thật dịu:

- Vâng ạ....

Và nàng vụt quay phắt mình bỏ đi như chạy trốn...

Xuân Thủy chạy theo:

- Làm gì mà hốt hoảng vậy?

Minh Châu lắc đầu nói đứt quãng:

- Tôi... chịu hồng nôi... hấn ngó tôi làm tôi muốn xỉu....

Xuân Thủy thở ra:

- Vậy mà chị còn nói được mấy câu, tôi thì tôi nghe tê cứng quai hàm.
Hai cô lủi thủi đi thẳng ra sau, mà cứ luôn luôn tìm có len lén liếc ra sau...

Trầm Lãng nhìn theo mỉm cười... đóng cửa...

Nhiễm Hương ngồi dựa trên phản cũng mỉm cười...

Cô nàng sửa soạn thật là đẹp.

Từ thân áo tới mảnh khăn buột tóc đều như bức tỏa hơi hương, vóc dáng của nàng quả đúng y như tiểu thư đài các...

Bất cứ người đàn ông nào mà đôi mắt bị vướng vào nàng thì trọn đời ắt sẽ khó quên...

Đôi mắt đen như hạt nhãn của nàng gắn ngay vào mặt Trầm Lãng và cố ý thờ nhẹ ra:

- Hai cô ả ấy coi bộ muốn phát điên rồi, may là công tử mới đến chứ phải được hai ba ngày chắc hai ả bỏ cơm luôn.

Thấy Trầm Lãng mỉm cười làm thinh, Nhiễm Hương nói tiếp:

- Thật ra thì tôi cũng muốn phát điên đây....

Trầm Lãng nhướng mắt:

- Tại sao vậy?

Nhiễm Hương cười nụ:

- Tại vì... Tại vì công tử kỳ cục lắm...

Trầm Lãng cười:

- Tôi kỳ ở chỗ nào đâu?

Nhiễm Hương nguýt nhẹ:

- Công tử mà không kỳ thì trên đời này không ai kỳ cả?

Trầm Lãng nói:

- Mà kỳ ở chỗ nào mới được chứ? Thì tôi mắt mũi cũng như ai chứ tôi có thiếu gì đâu?

Nhiễm Hương chớp mắt:

- Mắt mũi thì không kỳ, nhưng trái tim của công tử...

Trầm Lãng hỏi:

- Trái tim tôi sao? Không phải bằng thịt như người ta à?

Nhiễm Hương gật đầu:

- Đúng rồi, tim người ta bằng thịt, còn tim của công tử bằng sắt.

Trầm Lãng cười:

- Hồng chừng tôi nuốt nhằm cục sắt.

Nhiễm Hương nói:

- Tôi hỏi công tử nhé, nếu tim công tử phải bằng sắt, thì tại sao trước giờ ra đi công tử không nói với Chu cô nương một tiếng, lên đường cũng chẳng chào từ giã?

Chính tôi, tôi cũng phải vì Chu cô nương mà đau xót.

Trầm Lãng nói:

- Đã là việc không đi cũng không được thì chuyện chào hỏi có ích gì? Nếu quả cần phải nói thì có lẽ nên để lúc về là tốt hơn.

Nhiễm Hương chớp mắt:

- Cho rằng công tử có lý đi... nhưng suốt một con đường dài, công tử cứ ngồi yên trong xe không hề liếc ra cửa sổ một lần để biểu lộ một chút gì... Như thế tim công tử là tim sắt à?

Trầm Lãng cười:

- Nhìn ra làm gì? Nhìn ra lỡ gặp người quen rồi làm sao đến đây được?

Nhiễm Hương gật đầu:

- Được rồi, cho công tử có lý nữa đi... Nhưng tôi nằm ngủ một bên mà... mà công tử cũng... như không, thì không phải tim bằng sắt à?

Trầm Lãng lại cười:

- Cô muốn nói tại sao tôi không đụng cô à? Tôi không đụng cô nhưng cô đụng tôi thì cũng vậy chứ có gì?

Nhiễm Hương đỏ mặt:

- Tôi... đụng công tử thì có... ăn thua gì? Y như là tôi đụng vào một người... chết, chứ không bằng đụng vào một... con mèo này nữa...

Nàng lấy chân khều nhẹ con mèo nằm dưới chân, quả nhiên, con mèo ngẩng đầu và nhảy phóc vào lòng nàng...

Và nàng lại háy mắt:

- Sao công tử không học nó như vậy?

Trầm Lãng cười:

- Học sao được, vì nó là con mèo... cái mà.

Nhiễm Hương ngồi bật dậy nhìn sững Trầm Lãng và cuối cùng nàng lại thở dài:

- Trầm Lãng, công tử là người như thế nào thật tôi không hiểu nổi.

Trầm Lãng cười:

- Chính tôi còn không hiểu tôi, thì cô làm sao hiểu được.

Nhiễm Hương lắc đầu:

- Tôi không hiểu công tử như thế mà tại sao Vương phu nhân lại không yên lòng được.

Trầm Lăng cười lớn:

- Bà ta không yên lòng với cô thì có.

Nhiễm Hương lườm lườm:

- Công tử đừng nói như thế... Thật công tử đã yêu bà ta à? Hừ, tôi không tin, nhất định là công tử lừa bà ta... Hừ hừ... sẽ có ngày tôi vạch mặt công tử cho coi.

Trầm Lăng hỏi:

- Còn nếu bà ta lừa tôi, thì cô có làm cái chuyện vạch mặt ấy không?

Nhiễm Hương hỏi lại:

- Bà ta lừa công tử cái gì?

Trầm Lăng nói:

- Cái vị sứ giả bán nam bán nữ của Khoái Lạc Vương rõ ràng đã mang Bạch Phi Phi trốn đi rồi. Thế tại sao bà ta nói vẫn còn đang bị người ta cầm tù? Phải chăng bà ta muốn tên đó vạch mặt bí mật của tôi trước Khoái Lạc Vương? Phải chăng bà ta muốn tôi và Khoái Lạc Vương đụng nhau trong một trận kẻ mất người còn?

Nhiễm Hương hơi đổi sắc:

- Công tử suy nghĩ công việc quả là tài, nhưng chuyện này thì công tử đã đoán lầm.

Trầm Lăng cười:

- Làm chỗ nào?

Nhiễm Hương hỏi lại:

- Công tử không phải là kẻ thông minh sao?

Trầm Lăng cười:

- Thông minh có lúc cũng hóa ra đần.

Nhiễm Hương nói:

- Cái con người bán nam bán nữ ấy tuy thật đã trốn thoát, nhưng phu nhân vẫn không lừa công tử. Bà ta nói tên đó không bao giờ gặp Khoái Lạc Vương là câu nói thật.

Trầm Lăng hỏi:

- Tại sao hẳn không gặp Khoái Lạc Vương?

Nhiễm Hương nói chậm rãi:

- Những kẻ trốn thoát cũng đều sẽ chết.